

Verzamelde gedichten 1958 - 2008

Frans Hoppenbrouwers

Deze PDF wordt u
aangeboden door
webmagazine
CuBra &
Frans
Hoppenbrouwers

Copyright 2009 Frans Hoppenbrouwers

I Vroegste gedichten (Uit: Zoet als Honing, Zout als Brem)

II Kruidwis

III Verkaveld Bestaan (een drieluik)

1. Portaal
2. Pelgrim
3. Rosa mystica

IV Wintervertelling

V Calendarium poeticum

VI Ongerijmd

VII Tweestromenland

VIII Tijdloos verweer

IX Spelenderwijs

X Wording en verval

XI Brabantse Balladen

XII Jeroen Bosch

XIII Vluchtig geluk

XIV Kroon der maanden

XV Hoezeer mijn lief

XV HOEZEER MIJN LIEF

Voorspel

Ik zag haar in het herfstig berkenbos,
de frêle fee met het ontvlammend haar,
zich niet bewust van haar bewonderaar
die lag te dromen op het vlezig mos.

Ze groette mij met een frivool gebaar
toen zij mij zag in het betoverd bos
en liet de lokken lichterlaaiend los,
een waterval van golvend engelenhaar.

Als jonge minnaar kwam ik bevend recht,
omdat ik droom en daad ter harte nam.
Ze heeft de vinger op mijn mond gelegd

en doofde zo mijn pas ontstoken vlam,
voordat ik iets gedaan had of gezegd,
zodat de drift gestild op aarde kwam.

Prima hora

Ik zal jou altijd in het licht bezien
dat bij het krieken van de dag ontkiemt,
dat door de kieren der gordijnen priemt,
dit prille licht waarvan ik me bedien.

Je sluimert naast me in het ruime bed,
alsof je dromend deel bent van de nacht,
waar ik verlangend op een oogwenk wacht
die heel mijn dag in roze vlammen zet.

De ochtendbries die schemering verwaait,
begroet de dag als een bevrijd geschenk.
Ontheven licht dat naar de hemel graait.

De wenk waar ik als deelgenoot aan denk,
voorziet het ogenblik dat jij me paait
en ik jou in het eerste daglicht drenk.

Afspraak

Ik had een afspraak in de late noen,
maar die heb weer haastig afgezegd.
De winter heeft het harnas afgelegd,
over de velden ligt een waas van groen.

Hoe kan een man ook maar een uur verdoen
met praten over werk en winst en geld,
als zich de lijster in de esdoorn meldt,
de vink zich toont in helder vermiljoen.

Laat ons tezamen door de velden gaan,
waar onze ogen het gelag betalen,
en ons verliezen in dit rijk bestaan,

de rente uit het tanend daglicht halen
dat weldra in de avond op zal gaan.
Laat ons gearmd door de namiddag dwalen.

A la mer (1)

Ik volg jouw sporen in het natte zand
nabij de vloedlijn waar geliefden lopen
en diep van binnen op iets hemels hopen,
alsof ze aan een godheid zijn verwant.

Het oor steeds open en het oog verwijd,
want het verlangen vat ons bij de hand,
zijn wij op weg naar het beloofde land
der jonggeliefden van de vrees bevrijd.

Wij celebreren het geschenk der goden
en keren terug naar de verstilde zee.
Wat wij verlangden is ons gul geboden.

Te loom al na een dag vol lieverlee,
hebben wij kouwe drukte niet van node.
Wij drijven maar op hittegolven mee.

Beeld

We zaten zwijgend op de houten brug
en keken uit over het zomers land.
De avond legde stil een lome hand
over de wei, de zon trok zich terug.

Het water vloei­de kalm aan ons voorbij,
de wind bewoog het zielsbewogen riet
en zong een al te snel vervlogen lied,
nog nooit gehoorde zang van ik en jij.

Stevig verstrengeld, armen om elkaar,
beleefden we de weelde van het wij,
snoeven de geuren van elkanders haar.

We zaten als gebeeldhouwd, zij aan zij,
en wachtten op het te voorzien gebaar.
De wereld ging die nacht aan ons voorbij.

Kruid en bloem

Als zieners zijn wij van de boerensloten,
van kruid dat op de hoge oever groeit
of in de diepte van hun schaduw bloeit,
van kelk tot kroon met kleuren overgoten.

Het hart herleefd, de ogen onvermoeid,
zijn we bereid om nu eens door te stoten
tot in het land van het onmeetbaar grote,
waar al het zien met weten samenvloeit.

Al dwalend door dit gul en bloemrijk land
met haar die ik als geen de liefste noem,
hernieuw ik, als een trouw vazal, de band

om haar die heet naar de geëerde bloem.
Wij leggen, weer gevrijwaard, onze hand
op het fortuin, ontdaan van dwaze roem.

Indian summer

Van tijdeloosheid zou ik moeten zingen,
van onvergankelijk, ondeelbaar licht
dat alle kieren naar de winter dicht,
van vurig vonken, dansend overspringen.

Maar zonder op de tijdgeest af te dingen,
verdwaal ik in een niet gekuist gedicht
dat stijve burgers uit hun voegen licht.
Ik wil de herfst als don Juan bezingen.

En jij die in mijn kleine kringloop huist,
het huis, de tuin, de vuilboom en de struik,
jij die mijn ruis naar de voleinding sluist,

vul ruim met meerschium onze lemen kruik,
zuiver mijn huid die van verlangen ruist
en uit de ruif wil puilen van je fuik.

Jouw woorden

Ik woon in de dood, verwijl in het leven,
juist waar ik wil groeien, brokkel ik af,
het hoofd in de wolken, de voeten in 't graf,
ten volle bereid naar niets meer te streven

en maar te verwaaien als nutteloos kaf
dat willoos gejaagd door velden en dreven
aan takken en gras bij toeval blijft kleven,
zo neem ik maar toe, zo neem ik maar af.

En al wat ik schreef in letters en woorden,
het gaat voor mij uit en hoedt mijn gemis,
omdat ik mij steeds aan mondigheid stoorde,

hoogdravend gekeuvel, geklets aan de dis.
Wat mij soms ontroerde waren jouw woorden,
de rest laat ik waaien en zijn wat het is.

Eros en Erato

Als ik je vraag om het sonnet te lezen
dat ik zojuist van harte heb voltooid,
kijk je me aan alsof je wordt gekooid,
of ik een uitval doe naar heel je wezen.

Als dichter-minnaar heb ik het niet breed.
Soms tracht ik naar de hemel op te stijgen,
want samen kunnen wij geen hoogte krijgen,
daar jij van hoger sferen niet veel weet.

In feite zijn wij elkaars tegenpolen,
als ik het heet heb, denk jij dat het vriest,
waar jij rechtuit bent, denk ik in symbolen.

Zo nu en dan, als Eros voor ons kiest,
nemen wij tijd om weer eens bij te scholen
in poëzie die zich in jou verliest.

Kringloop

De dag had in zijn eigen staart gebeten
en rond de avond lag hij opgekruld,
van top tot teen in dierenvel gehuld,
te ronken in zijn zuiverste geweten.

We spraken traag en met gesloten monden
en kauwden zwijgend op het laatste woord.
Het ruisen van de huig klonk al gesmoord,
daar we de tongval van het hart hervonden.

Toen aten wij de kruimels uit het licht
en luisterden naar het gedempte klagen
dat als een lui en vadsig weerbericht

languit lag op de rug der beukenhagen.
Ontkomen aan dat nachtelijk gericht
hervonden wij de bron van welbehagen.

Duurzaamheid

In jou ben ik voorgoed verbeurd verklaard,
met hart en ziel, maar ook met lijf en leden.
Zo kan ik niets dan in jouw voetspoor treden,
volg ik het jaagpad, sleepboot in je vaart.

Zo heb ik steeds het zijwaarts pad gemedan
en, altijd voort, de rechte baan bewaard.
Zo nu en dan heeft dat mijn ziel bezwaard,
maar nooit heb ik daar echt onder geleden.

In jou zag ik de fraaiste vergezichten,
geen mens heeft me zo gloedvol aangeraakt.
Zo ben jij mijn verzamelde gedichten,

zo ben jij meer dan wat ik heb verzaakt.
Om alles wat jij vurig op liet lichten,
heb ik bij jou het liefste aangehaakt.

Regenbui

De wind ontziet de laatste witte rozen
die in de luwte van het schuurtje staan.
Zo rekten zij hun veel te kort bestaan,
toddát de regen uit de lucht kwam hozen.

Vroeg wijs geworden ben ik zeer begaan
met al wat gaat en weer terug zal keren,
ontdaan van hoopvol, nutteloos begeren,
als afdoend antwoord op het stil vergaan.

Nu jij en ik het laatste maal verteren
van deze dag die vloeibaar overging
van wijn in water, moe van het verkeren,

herkauwen wij de weemoed als een ding
dat tussen tanden wenden kan en keren,
terwijl de tong de bitterheden ving.

A la mer (2)

Weer hoog verheven, op de boulevard,
hernamen wij de roes in wind en zon,
hoewel de zee soms onverwacht begon
te swingen op haar ongestemde snaar.

De zomerzon vond een moment van rust
en drong zich in de opgezweepte zee.
En *le beau monde* wiegde hotsend mee,
met alle zoonanbidders langs de kust.

Toen werden wij bevangen door de nacht
en koude huiver dreef ons naar het land.
Wie sprak er van een hermelijnen vacht?

Maar winters hebben ook hun milde kant,
om het respijt; aandachtig slaan wij acht
op een vervagend spoor in vochtig zand.

Fietstocht

Ons hart kon weer eens juichend opengaan
toen ik met jou het zomers land verkende.
Alsof het weer maar niet aan minder wende,
hield het fraai zonlicht onverdroten aan.

We fietsten traag over gebaande wegen,
de ogen zwerfend over dankbaar land.
Het koren glansde van de hemelbrand
op volle akkers, dankzij zon en regen.

Het was een dag om nimmer te vergeten,
zo'n lange door en door verlichte dag,
die zich verheugde in een hoger weten.

Toen jij verlangen in mijn ogen zag,
verbraken wij de schakels van de keten,
beseffend dat de ruimte vóór ons lag.

Jouw verjaardag, 19 oktober

Hier worden happen uit de tijd gebeten
en knagend zonlicht holt de dagen uit,
opdat het gonzen van het koel besluit
van eindigheid en dag en uur zal weten.

Ik heb je lief, je naam is mij gegeven
toen ik nog eenzaam in de schaduw stond.
Nadien verhief zich ons gesmeed verbond:
in dat verband verstrengelde ons leven.

Je witte handen zwerven door het huis
en in de tuin verzamelt zich je wezen
in dier en plant en in het stil geruis

van goed gezinden die gedichten lezen.
Bij jou voel ik me onontkoombaar thuis,
jij zekert me en niets heb ik te vrezen.

Haardvuur

Omhul mij maar met je ontzilte handen
en streel me met je teerste binnenhuid,
strooi je verlangens gul over mij uit
en weer de kou die aanwaait van te lande.

Verhef me tot je slaaf en laat me branden
als felle fakkel, vlamvend najaarskruid,
als horig haardvuur dat de keerkring sluit
met gloedvol licht, de echo op de wanden.

Dan worden wij gekroonde stervelingen,
ontkomen aan de sluitveer van de hand
die ons omvat: gespaarde herfstelingen.

In winterkou, gehoekt en scherp getand,
zal ik je met mijn mildste vuur omringen.
Totdat ik schoon in jou ben opgebrand.

Opbloei

Ik schouw met jou het bloeiend heideveld
met berk en den als trouwe vreemdelingen
die al te zeer naar onze aandacht dingen,
hoewel het paars hier nu de wetten stelt.

We staan wat stil en tellen onze dagen.
Hoe vaak wij hier nog samen zullen staan?
Hoe vaak dit veld nog rijk zal open gaan?
De twijfel nestelt zich in onze vragen.

Dan lopen we als twee geliefden verder
en weer hernieuwen we ons oud verbond.
De herderin hervindt haar jonge herder,

opnieuw ontvonkt de haast gedoofde lont.
En in de geest van altijd samen verder
zet het geluk de voet weer aan de grond.

Dag van stilte

Soms doe jij er een dag het zwijgen toe,
er komt geen woord over jouw starre lippen.
Geen taal kan volgens jou aan stilte tippen:
je bent het zomaar praten meer dan moe.

Soms wil ik jou een enkel woord ontlokken,
maar jij kijkt mij dan onverstoorbaar aan.
Ik zal vandaag je zwijgzaamheid doorstaan,
want ruzie maakt gewoonlijk grote brokken.

Niet zonder zorg hoor ik jouw stiltes aan,
ik vind geen zin die jouw verzet kan breken,
mijn bange hart voorziet een leeg bestaan.

Moet ik dan toch maar om vergeving smeken,
ook als ik weet dat ik niets heb misdaan?
Ik wacht de avond af. Tot je gaat spreken.

Het laatste glas

Je legt je hand op mijn ontspannen schouder
als wij nog talmen op het leeg terras
en kijken naar het snel vergelend gras,
want met de zomer worden wij steeds ouder.

En de rivier, die eerst als marmer was,
trekt rimpels en het wordt gevoelig kouder.
De zwaar vermoeide restauratiehouder
loert al verholen naar ons slinkend glas.

Wij snuiven diep de geur van hooiend gras
dat zienderogen bruiner wordt en ouder
en spreken niet. De tijd tolt om zijn as.

Maar snel neemt dan de restauratiehouder
een kloek besluit en ruimt het slinkend glas.
Je hand glijdt al van mijn gespannen schouder.

Zonder jou

Nog nooit heb ik jou zo intens gemist,
een holle leegte na een dooie dag,
een doffe stilte na een mokerslag.
Ik heb me in mijn redzaamheid vergist.

Ik dwaalde dagen rond een peilloos gat
en vond geen rust en niet één ogenblik
van klein geloof in mijn hooghartig ik.
Van eenzaam heb ik mijn bekomst gehad.

Ik prijs de hemel nu je er weer bent,
de volle rijkdom van een drukke dag
die de vereenzaming al niet meer kent.

Jij spint een web van ongebroken rag.
Als jij die fijne zijden draden ment,
maak ik weer hoopvol van geluk gewag.

Rook en stof

Wat ik voor jou en jij voor mij zult zijn,
de kwade dagen dat het voordoek valt
en donkerte het glorend licht vergalt,
moet verder gaan dan eer en valse schijn.

Wij trekken samen aan een broze lijn
en weten van de roep die voluit schalt
wanneer de heerser aan de einder bralt
dat web en rag niet eeuwigdurend zijn.

En dan, ik weet het, weet het nu als geen,
zal hart om hart ons branden verder gaan.
Het vuur springt laaiend over torens heen

die als kantelen in de vrieslucht staan.
En wat ons rest blijkt steviger dan steen,
tot wij voldaan tot rook en stof vergaan.

Zomers verzoek

Het zomaar roerloos liggen naast elkaar
in grazig kruid en overhuifd door bomen
is als een roes vol buitenaardse dromen.
De lichte bries die vingert door je haar.

De zomer hoedt de slaap van halm en aar
en voert ons denken naar het al te lome
van luiken toe en sluimer die zal komen.
Een middag lang gevrijwaard voor gevaar.

Dan reikt een bode Gods de beker aan.
We drinken en de koelte luwt de pijn,
het sap versterkt de hemelzoete waan

van zalig toeven in een groen domein,
van hoger wonen in een licht bestaan.
Laat even mild ons samen sterven zijn.

Huiselijk

Als vlinders van een nooit beschreven ras
zie ik jouw handen door de kamer springen,
want in jouw zorg voor onze daagse dingen
breek je het brood, vouw je de witte was.

Je klaart het aanzien van beslagen glas
en op jouw taak valt nimmer af te dingen.
Dus blijf ik jou maar liefdevol bezingen,
daar jij voor mij de liefste bent en was.

Het ruime huis waar ik nog met je woon,
de zonen zijn sinds jaar en dag uit huis,
krijgt elk seizoen de juiste ondertoon

van warm of koel en zeer gerieflijk thuis.
Dat ik je man ben en soms ook je zoon,
ervaar je als een vreugde. Soms als kruis.

In de stad

We teerden lang op onze tederheden,
dicht tegeneen in het te ruime bed,
gordijnen dicht, de wekker afgezet,
gevangen in een altijddurend heden.

We waren met elkaar volmaakt tevreden
en waanden ons gevrijwaard van de wet
die mensen aan hun slaafse arbeid zet
en zicht wil hebben op de goede zeden.

Nu ik in stadse drukte naast je loop,
jij zoekt de steun van mijn gebogen arm,
verlaten wij ons op de valse hoop

dat het zo blijven zal, nabij en warm.
Dat ik een duurzaam kleinood voor je koop,
verzacht het zoemen van het stil alarm.

Na de storm

We lagen zwijgend naar de storm te horen,
de esdoorn zwoegde van het groot geweld:
houdt ie 't vol of wordt ie snel geveld.
De angst zat diep en zong in vele koren.

De regen bleef woest beuken op de ramen,
alsof er weer een nieuwe zondvloed was,
de vinger Gods het Boek der Wrake las
en alsmaar dichterbij kwam bij onze namen.

Maar dan opeens werd het ontzettend stil,
geen wind of regen viel er nog te horen.
Hoorden wij bij het volk van goede wil

en werden wij gespaard en uitverkoren,
of was het weer zo'n onverklaarde gril,
dat wij ons dieper in elkaar verloren?

Dingen van de dag

Het groot genoeg van het samen koken,
de kleine zorgen rond de daagse pot,
verzoet het zure van het aardse lot:
de kip gekruid, de breekbonen gebroken.

De juiste tijd om even iets te drinken,
een fruitig glaasje lichte, rode wijn
en uit te drijven op de schone schijn
door vrolijk op de oude dag te klinken.

Wij koesteren dat alledaags festijn,
het stil genieten van het samen eten,
hoewel wij reeds op onze hoede zijn

om alle dingen die je niet kunt weten.
Wij volgen stipt de al beproefde lijn,
want de gelofte is nog niet versleten.

Dingen van de nacht

Het valt niet mee om nog in slaap te vallen
als onverhoopt de slapeloosheid komt,
de wangedachte als een hofhond gromt
en droom en rust weer danig komt vergallen.

Zo toont de nacht zich boordevol geruchten
en hoorbaar wordt de adem van elkaar,
het omdraaien, het ongehoord misbaar,
een kruising tussen snurken en verzuchten.

Niet slapen is een moeizaam tijdverdrijf,
het waken kruipt in heel je matte wezen
en drijft de zelfspot met het lieve lijf.

Toch hebben wij dit alles niet te vrezen,
wij schiepen ruimte in ons nachtverblijf:
ik houd van dromen, jij van boeken lezen.

A la mer (3)

We staan weer samen voor de weidse zee
en denken dromend aan vervlogen jaren.
Je kunt niet alles in je hart bewaren
en geen balans wikt heel je wel en wee.

Ik leg de hand op je versmalde schouder
en voel het bot als onheilspellend teken.
We hoeven nu geen potten meer te breken:
de tijd verging en snel werden we ouder.

Wij hebben meermaals oog in oog gestaan
met warme bronnen en met koele meren
en twee keer met de volheid van de maan.

Wij weten dat de tijd ook ons zal deren,
een zekerheid om eens bij stil te staan.
Is er een godheid die het tij kan keren?

Nieuw bloed

Jij zat die dagen stevast aan mijn bed,
toen ik op stel en sprong werd opgenomen.
Bloed kon niet langer ongehinderd stromen,
twee aders dicht door een teveel aan vet.

Er werd gedotterd en twee stents gezet,
daar zou ik weer 'n eind mee kunnen komen,
al diende ik mijn strijdlust in te tomen
en mij te houden aan de strengste wet.

Jij hebt me daarna zorgzaam opgevangen
en me terecht gezegd waar het op stond.
Ik heb de lier niet aan de wilg gehangen,

maar leefde voortaan toch bewust gezond,
bezeten van het nooit voorzien verlangen
nieuw bloed te pompen in ons oud verbond.

Dolend door het ziekenhuis

Ik sleep mij door een troosteloze gang
en zie alleen maar grauwe, kale muren.
Ik wil jouw ganse lijdensweg verduren,
wellicht houd ik het lot dan in bedwang.

Jouw operatie gaat zo'n zes uur duren
en dat is voor een man als ik te lang.
Maar blijven lopen is de sterke drang.
Er woeden in mijn darmen helse vuren.

Het heilig uur, dat mij de dokter belt,
ging al voorbij en dat verhit het zeer.
Mijn oudste zoon die mij nu vergezelt

praat maar van kansen en van goede keer.
Hij krijgt gelijk als de chirurg me meldt:
het komt wel goed. De buikpijn zakt alweer.

Intensive care

Jij ligt er lijkbleek, opgeblazen bij
en ik heb moeite om je te herkennen.
De vage wens komt op om weg te rennen;
dan herbegint het spel van ik en jij.

De fluistering: leg jij me op mijn zij?
Er lopen slangen om jouw lijf te mennen,
een ongemak waar je niet aan kan wennen.
De broeder kijkt. En dus verman ik mij.

Ik vind geen plek om je een kus te geven,
vandaar dat ik maar kijk hoe hard je vecht,
nog niet van plan het grote zeil te reven.

Ondanks het noodweer dat ons was voorzegd,
richt onze blik zich alweer naar de steven:
drie maanden en we staan weer op de plecht.

Naar huis

Al wekenlang van huis en erf vervreemd,
te ruim de kamers en te hoog de gangen,
begint een mens naar innig te verlangen,
we voelden ons ontworteld en ontheemd.

De vreugde, als de taxi ons komt halen,
is ingehouden, maar inschatbaar groot.
Jij hebt respijt gekregen van de dood
en dat is met geen goudgeld te betalen.

Maar de chauffeur, op praten afgesteld,
verziekt met zijn geklets de hele reis,
temeer daar elk verhaal zwaar overhelt.

Pas thuis hervinden wij het fraai bewijs:
oktober, rozen, niet door vorst geveld,
geen sporen van de maaier met de zeis.

Deugd

De lijfelijke liefde lijkt een spel
van tederheid, beheerste heftigheden.
Waar egoïsme zorgzaam wordt vermeden,
koestert de streling het begerig vel.

De heftigheden zijn fel afgenomen,
de tederheden wonnen alsmaar veld
nu de gezondheid eigen wetten stelt.
We ruisen innig als bedaagde bomen.

We zijn nu sterker aan elkaar gehecht,
al missen wij de aandrift van de jeugd,
verloren wij het vuur van het gevecht.

Maar wij genieten, dieper en verheugd,
van lijfelijke aandacht. En met recht:
een onverwachte kus doet dubbel deugd.

Onderweg

We wilden later in het voetspoor treden
van de drie wijzen, en hun wegen gaan,
samen op zoek naar een zinvol bestaan,
te vinden in het hart van verre steden.

Maar zoveel ruimte werd ons niet gegund
en die beperking ging ons beiden aan.
Tot in ons diepst gevoelen aangedaan
verloren wij het spel van kruis en munt.

We dwalen soms door meer nabije steden,
en dolen rond, maar weten heg noch steg.
Het doodlopende steegje juist vermeden.

Als ik het eerst het laatste loodje leg,
denk dan terug aan dit geheide heden.
Voorlopig zijn wij samen nog op weg.

Unvollendet

Wij zijn als paar een onvoltooid sonnet,
als vers in wording wil ik ons beschouwen,
te ver gevorderd om niet voort te bouwen,
zeer trouw en naar de letter van de wet.

De maat heb jij reeds ritmisch ingezet,
het rijm zit als gegoten, zonder vouwen,
om beurten van de mannen of de vrouwen,
daar ik als dichter op de maatstaf let.

Wij lieten ruimte, trouw aan de cesuur,
het vaste rustpunt om op uit te drijven,
gebonden als wij zijn aan rust en duur,

gezien de kwalen, de gekraakte lijven.
Hoewel wij weten van het zoet en zuur,
een ander mag de laatste regel schrijven.

Novembernacht

Ik hoop dat je voor altijd bij me blijft,
al rees er soms een overvloed aan vragen,
al hoorde jij mij zonder muilkorf klagen,
jij hebt mijn ziel voor eeuwig ingelijfd.

Ik hoop voorwaar dat jij niet sterven zult,
dat zwaar verlies zou ik niet kunnen dragen.
Ik schouwde reeds dat duister gat der dagen.
Gemis wordt nooit eens afgedaan als schuld.

Wat moet een man als ik met tijd en duur.
Jij vorst het spoor na van verloren wegen,
jij torst de zwaarte van het eerste uur.

Wat weet een man als ik van zorg en zegen.
Jij voedt gestaag het suizen van het vuur,
jij groet november om zijn storm en regen.

Jaargetijden

Wij zijn totaal verslaafd aan de seizoenen,
heel star op het verloop van tijd gericht.
Wij volgen trouw de grillen van het licht,
als oorzaak van het bruinen of het groenen.

De nachtvorst tovert ijle winterbloemen
op elke ruit en doet zijn kille plicht.
De zomer heeft een tuinfeest aangericht,
de merel zingt vermanend zijn sermoenen.

Zo zijn wij horig aan de vier getijden
die zich getrouw ontrollen jaar na jaar.
Zij komen ons verdrieten of verblijden,

maar bovenal zien wij het groot gevaar
dat onze wegen eenmaal moeten scheiden,
omdat wij ook verslaafd zijn aan elkaar.

Voorjaars

Wij hebben heel wat lentes af zien komen,
op kousenvoeten of op houten klompen,
met haastig hozen of gezapig pompen,
maar steeds kwam er beweging in de bomen.

Zo geeft de winter iets om van te dromen,
om vol verlangen weer naar uit te zien.
Ontsproten uit een onbestemd misschien
heeft blad het heft in eigen hand genomen.

Nog ingetoomd ontvouwt zich ochtendlicht,
waaraan wij ons bedeesd te buiten gaan.
De zon zoekt naar het haalbaar evenwicht.

Wij gaan voorspoedig op de lente aan,
dat voelen we. Maar streng is het gericht.
Ook met het voorjaar is het gauw gedaan.

Zomers

De tinteling van een glas witte wijn,
beschenen door een late avondzon,
is onvoorzien de uitgelezen bron
van zotternij en zomaar vrolijk zijn.

We zitten nog tot laat op ons terras,
bepraten luid de dingen van de dag.
De wind beroert de wapperende vlag
en fladdert neer op het gezegend gras.

Dit zijn de tijden met een zomerkroon.
de woorden komen uit hun diepste hollen,
al worden ze soms al te hoog van toon.

De ransuil roept verheven en verholen.
Wij danken voor het zomers avondloon
en wijden ons verrukt aan het frivole.

Najaars

De herfstelijke metten breken aan,
het kil getij van jacht en sla ze dood.
De ogen van de slachter worden groot,
het lied van wrake heeft zijn werk gedaan.

Wij hoorden reeds het herfstelijk vermaan,
al heel wat jaren staan wij er aan bloot.
De bladval brengt ons als de boom in nood
en dwingt ons in de winter naakt te staan.

Zoals ons houtvuur ongestoord zal branden,
zo blijven wij ontvlammen voor elkaar.
Geen regen blust die warm gesmede banden.

Wij hopen op het licht en wachten maar
tot alles op die kwade dag zal stranden.
De huiver duidt op het voorzien gevaar.

Winters

Wat lees ik uit het avondlijke zwijgen
dat alle winters tussen ons komt staan,
wat vang ik met die muur van stilte aan,
genegen als wij zijn het oor te neigen?

Al zou de taal ons naar de lippen stijgen,
wij zouden stilte minnend verder gaan.
De avond moet weer in het teken staan
van diepe rust die in ons neer zal zijgen.

Het vinnig ritmisch tikken vangt weer aan,
en stil geritsel, als gevaar te vrezen,
brengt licht geruis dat gauw zal overgaan.

Zo huist de stilte in ons diepste wezen,
zo leven wij, in dienst van wol en waan.
Jij zit te breien, ik een boek te lezen.

Vrije val

Ik droomde dat ik op de aardrand stond,
alsof ik klaar was voor een vrije val,
het einde zonder smak of klap of knal,
een maatloos zweven, zonder ondergrond.

De vrome woorden stokten in mijn mond,
ik voelde me een prooi van rots en dal.
Het is de doodssmak die het winnen zal,
wie valt komt ongetwijfeld op de grond.

Nog op de richel kwam je naast me staan
en sloeg je armen troostend om me heen.
We keken naar het krimpen van de maan

en naar de zon die in het niet verdween.
We voelden dat het tijd werd om te gaan.
Een verre reis. Tezamen naar het scheen.

Terugblik

We stonden kleumend op de bus te wachten,
reeds onverholen lonkend naar elkaar,
bekend ook met het wereldwijd gebaar
dat zich verhoudt tot gure winternachten

als twee verliefden tot het brandgevaar.
Ik was verbaasd toen je uitbundig lachte
en we de hamvraag maar te berde brachten:
verkleumd alleen of gloedvol bij mekaar?

De tijd is als een trein voorbijgegaan.
Wat mogen wij, na jaren, nog verwachten?
Dat jij of ik er eenzaam voor komt staan.

Ik troost jou met de heilloze gedachte
dat jij toen op mijn wenk bent in gegaan.
Zal die terugblik het gemis verzachten?

Hoezeer mijn lief

Hoezeer ben ik jouw ziel te na gekomen
en jij mijn ziel in de doorwaakte nachten
dat wij elkaar zacht tot bedaren brachten
omdat er kwaad woei in de grauwe bomen.

Hoezeer ben ik jouw lijf te na gekomen
en jij mijn lijf, die slapeloze nachten
dat wij bij vlagen onbedaarlijk lachten
omdat de deugd zong in de groene bomen.

Hoezeer mijn lief verbraken wij de stilte
die als een muur tussen getrouwen komt
en sloegen vuur uit de versteende kilte.

Hoezeer mijn lief, de harteklop verstomd,
hervonden wij het ritme en het milde
van dag en nacht en al wat gaat en komt.

Jij en ik

Het jij en ik verdicht zich met de dag
omdat het duister weer aan invloed wint,
omdat de winter reeds op weerwraak zint.
De grote spin weeft al een web van rag.

Ons leven samen werd een broos verdrag
dat zeer gevoelig is voor weer en wind
en voor en tegen op zijn doolweg vindt.
Wie langer leeft betaalt ook het gelag.

We eten samen braaf ons dagelijks brood,
niet meer van zins te vitten of te lonken
omdat de weerklink zwaarder is dan lood.

Wij zijn reeds dieper in elkaar verzonken
dan heilzaam is. Dus denk ik aan de dood.
Of het klaroengeschal al heeft geklonken.

Les fleurs du mal

Is het de liefde die ons samen bracht,
of was het toeval, kansje één op tien,
dat ik haar bij die bushalte zou zien
en warmte vond in die bekroonde nacht.

We hebben ons dat niet vaak afgevraagd,
omdat er ook geen aanleiding toe was
het lot te vragen wie de kaarten las.
Wat deren kan, wordt nimmer uitgedaagd.

Wij hebben zowel goed als kwaad gezien,
al waren wij erg slecht in maat en tal,
en groot was onze afkeer van misschien.

Is het de liefde die ons scheiden zal,
of komt het toeval, kansje één op tien,
ons overstelpen met *les fleurs du mal*.

